

Vlaams
Parlement

vergadering **C120**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening,
Energie en Dierenwelzijn

van 16 februari 2016

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de resultaten van de Bosbarometer van BOS+ – 893 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Johan Danen aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de verantwoordelijkheden van de melders van een bouw misdrijf – 913 (2015-2016)	7
VRAAG OM UITLEG van Bart Van Malderen aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over het zwurfkattenbeleid – 983 (2015-2016)	10
VRAAG OM UITLEG van Johan Danen aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de vergunningsvoorwaarden voor de uitbreidingsplannen van de firma Essers in Genk – 1002 (2015-2016)	14
VRAAG OM UITLEG van Mercedes Van Volcem aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs – 772 (2015-2016)	19

VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de resultaten van de Bosbarometer van BOS+ – 893 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Minister, op 20 januari jongstleden stelde natuurvereniging BOS+ haar Bosbarometer voor. Het is de tweede keer dat ze dat doen. Ook in 2012 werd er al een Bosbarometer uitgebracht. En helaas moeten we op basis van de cijfers van BOS+ vaststellen dat in Vlaanderen ieder jaar meer bos wordt gekapt dan aangeplant. Volgens de cijfers van BOS+ is er een duidelijke negatieve trend vast te stellen in de evolutie van de bosoppervlakte in Vlaanderen.

De publicatie belicht nog maar eens de onduidelijkheid betreffende de metingen van bosoppervlakte in Vlaanderen. Over de meting van de bosoppervlakte antwoordde u in het verleden dat de cijfers van BOS+ beperkt zouden zijn, omdat BOS+ zich enkel zou baseren op de vergunde ontbossingen en bebossingen. Met andere woorden: de spontane ontbossingen en bebossingen door het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) zijn daar niet in opgenomen. Die betwisting tussen de overheid en BOS+ straalt negatief af op heel de natuursector en de overheid. Ikzelf wens me niet uit te spreken over cijfers of hectares, maar ik denk wel dat het belangrijk is dat, als antwoord op deze vraag, duidelijkheid wordt geschapen, want met uw meetmethode in de Boswijzers van 2011 en 2013 hadden we toch een ander scenario naar voren geschoven gekregen.

Ook op de compensatievergoeding van 1,98 euro per vierkante meter heeft BOS+ kritiek. Die zou niet marktconform zijn en is sinds jaren nooit geïndexeerd. In de commissie van 5 januari 2016 antwoordde u nog dat het bedrag van 1,98 euro een basisbedrag is. U verklaarde nadien dat de druk op de grond blijft stijgen en dat het niet gemakkelijk is om gronden te verwerven. Met de beschikbare middelen moeten er dus keuzes worden gemaakt. Ook ik besef maar al te goed dat er een grote druk heerst op de gronden in Vlaanderen: de bevolking groeit, de industrie wil uitbreiden, de compensatieverplichting bestaat en ook de landbouw zoekt vruchtbare percelen. In dat opzicht is het noodzakelijk om ons een gedegen beeld te vormen van de oorzaken die de druk op de gronden doet toenemen.

Zowel mijn partij als ikzelf hechten een groot belang aan groen en bossen. Wij erkennen dat het beleid de nodige inspanningen doet om de bosoppervlakte in Vlaanderen te vergroten. Ik ben dan ook heel blij dat we eind 2015 samen beslist hebben om voor 12.500 hectare van onze meest bedreigde bossen een moratorium op ontbossing in te stellen. Maar uiteraard is er nog werk aan de winkel. Daarom had ik u volgende vragen willen stellen.

Kunt u in detail een overzicht geven van de gehanteerde methodologie door het Agentschap voor Natuur en Bos en die van BOS+? Wat zijn de verschillen? Wat zijn de positieve en negatieve eigenschappen van beide systemen? Bestaat er een mogelijkheid om beide systemen meer complementair te maken of te integreren, waardoor we een meer accuraat beeld krijgen van de reële bousevolutie?

Welke oorzaken kunnen aan de grondslag liggen van de negatieve evolutie van de bosoppervlakte in Vlaanderen? In hoeverre is die te verklaren door het gebruiken van een andere methodologie? De cijfers die door BOS+ naar voren werden geschoven, geven aanzienlijke oppervlaktes bos aan, die niet enkel te verklaren zijn door het rooien van terreinen waarop geen compensatieplicht rust. Graag had ik een zo gedetailleerd mogelijke verklaring van u gekregen.

Kan men op dit moment inschatten welke rol de compensatieplicht heeft op de evolutie van de grondprijzen in Vlaanderen? Acht u het noodzakelijk om in kaart te brengen waarom er een grote druk op de grondprijzen ontstaat en welke rol de compensatieverplichting daarin speelt? Is het daarbij wenselijk om regionale verschillen in kaart te brengen? Als men zou vaststellen dat er grote regionale verschillen bestaan, is het dan mogelijk en wenselijk om een gedifferentieerd prijsbeleid inzake compensatie te voeren? Wat zijn volgens u de belangrijkste argumenten voor en tegen een dergelijk gedifferentieerd model?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw De Vroe, er zijn geen recente cijfers gepubliceerd door het Agentschap voor Natuur en Bos. Er zijn ook geen recente resultaten van de Boswijzer. Die worden pas in het najaar verwacht. Het systeem zit zo in elkaar dat die resultaten er om de twee jaar zijn. Het is ook de bedoeling om de verschillende evoluties met elkaar te kunnen vergelijken, op basis van de gegevens die we hebben van het Agentschap voor Geografische Informatie Vlaanderen (AGIV), uiteraard ook met de methodiek van de kartering en de foto's die genomen worden. Daar zit ook een statistische foutenmarge op. Maar belangrijk is dat je die evoluties kunt vergelijken. In het najaar komt er dus een nieuwe Boswijzer.

Wat is nu de Bosbarometer van BOS+? Zij hebben, in het kader van de openbaarheid, een aantal gegevens opgevraagd bij het Agentschap voor Natuur en Bos. Ze hebben die gegevens ook ontvangen. Die gegevens laten niet toe om uitspraken te doen over de effectieve evolutie van de bosoppervlakte in Vlaanderen, omdat er zowel aan de positieve als aan de negatieve zijde een aantal ontwikkelingen zijn die niet worden meegenomen. Wat bijvoorbeeld ontbreekt, zijn cijfers over ontbossingen in natuurreservaten, in uitvoering van goedgekeurde beheersplannen. Dat is in totaal ongeveer 400 hectare. Verder gaat het om ontbossingen met eenvoudige meldingen, die niet via een stedenbouwkundige vergunning verlopen, en illegale kappingen. Dat zit niet in de Bosbarometer, wel in de Boswijzer.

Aan de positieve zijde ontbreken er ook gegevens. Er zijn de effectieve bebossingen die door het ANB zelf gebeuren. Die moeten daar uiteraard geen vergunning of subsidie voor verkrijgen. Er zijn ook de niet-gesubsidieerde bebossingen: als je geen subsidie vraagt, zit je ook niet in de statistieken. Er zijn de spontane bosontwikkelingen in natuurreservaten, vaak via natuurlijke verjonging. Er is de spontane bosontwikkeling op verlaten percelen. Dat zit allemaal niet mee in de Bosbarometer, en werd ook zo meegedeeld aan BOS+.

Het ANB registreerde in de periode 2001-2014 de dossiers ten belope van een totale vergunde ontbossing van 3217 hectare. Hiermee komt een te compenseren oppervlakte overeen van 3710 hectare. Van deze oppervlakte werd 1399 hectare gerealiseerd door middel van compenserende bebossingen in natura lastens de ontbosser, en 2318 hectare te compenseren oppervlakte via een bosbehoudsbijdrage. Dit betekent dat globaal gezien 37 procent van de te compenseren oppervlakte gerealiseerd wordt door middel van compenserende bebossing. Er is ook nog 450 hectare ontbossing via een sociale vrijstelling.

Met de ontvangen middelen van de financiële boscompensatie kocht het ANB in dezelfde periode 657 hectare te bebossen grond, en werd er via de projectoproep 119 hectare te bebossen grond verworven.

In 2014 zijn een aantal aanpassingen gebeurd. Ontbossingen van meer dan 3 hectare kunnen enkel in natura gecompenseerd worden. Dit geldt ook voor gefaseerde aaneensluitende ontbossing door eenzelfde initiatiefnemer. Ontbossingen van Europees te beschermen boshabitat moeten meer gecompenseerd worden, namelijk met een factor 3. Voordien was dat factor 2.

Heeft de compensatieplicht een effect op de grondprijzen? Er zijn geen analyses in die zin bekend. Het is natuurlijk wel zo dat grond schaars is in Vlaanderen en dat de grondprijzen stijgen.

Is het zinvol om een regionaal gedifferentieerd prijsbeleid te voeren? De compensatie gebeurt op dit moment niet op basis van waar het gelegen is, maar wel op basis van de al dan niet waardevolle karakteristieken van het bos. Op dit moment is dat moeilijk in de regeling, zoals hij nu bestaat.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, dank u voor uw antwoord. Wij weten uiteraard al van in de vorige legislatuur dat er verschillen zijn in die methodieken. Ik vind het nog altijd merkwaardig dat u toen hebt verklaard dat uw methode werd opgesteld samen met BOS+, terwijl we nu telkens in de media te maken krijgen met twee meetsystemen, die een totaal verschillend signaal geven aan onze bewoners in Vlaanderen. Dat is een spijtige evolutie, die ik alleen maar kan vaststellen. Ik vermoed dat u dat ook betreurt. Ik ben uiteraard heel benieuwd naar uw meetmethode, naar de Boswijzer die er in het najaar aankomt. Ik ben heel benieuwd naar wat daar dan de evolutie zal zijn. Ik vind het heel jammer dat we met twee meetmethodes zitten. Overlegt u nog met hen om te bekijken of dat naar één meetmethode kan worden gebracht? Het is belangrijk dat de juiste signalen worden gegeven en dat we weten waar we staan en dat er, met andere woorden, duidelijkheid is.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Mevrouw De Vroe, u wijst op de bescherming die wij eind vorig jaar in het kader van het verzameldecreet voor de zonevreemde bossen hebben afgesproken. Dat was een nieuw artikel in het Natuurdecreet. Minister, hoever staat u met het vaststellen van de criteria daarvoor? Wij wachten daar allemaal op. Hopelijk komt er zo snel mogelijk een kaart aan de hand waarvan de regering een voorlopige vaststelling kan maken. Maar u moet daarvoor eerst criteria vastleggen in een uitvoeringsbesluit. Ik zit daar met ongeduld op te wachten. Kunt u daarover iets zeggen?

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

Hermes Sanctorum-Vandevoorde (Groen): Minister, ik kan mij voorstellen dat u die discussie over hoeveel bos er nu wel of niet is bijgekomen toch redelijk beu moet worden. U bent ondertussen zeven jaar minister. Het is echt betreurenswaardig dat u er zelfs niet in slaagt om met het middenveld dat met bos bezig is en dat bezorgd is om bos, een meetmethode overeen te komen. Het gaat dan nog niet eens over een bosbeleid. Het is nu jaar in jaar uit een welles-nietesspelletje. U moet gewoon als minister in staat zijn om met hen een meetmethode af te spreken. Dat zal waarschijnlijk iets vrij hybride zijn. Dat kan op basis van én luchtfoto's én berekeningen hoeveel ontbossingen er geweest zijn via vergunningen en via ontheffingen en dergelijke meer. Er bestaat heel wat informatie. Dat zal op de een of andere manier geïntegreerd moeten worden, maar ik ben die welles-nietesspelletjes eerlijk gezegd danig beu.

Mijn tweede bekommernis betreft de zones met planbestemming bos of iets gerelateerds. Bij mijn weten hebben we daar geen echt overzicht van. U hebt allerlei ruimtelijke uitvoeringsplannen, maar bij mijn weten hebben we vandaag geen globale kennis van wat op plan bos, bosuitbreiding, natuur en dergelijke is, tenzij u mij corrigeert. Bestaat daar een database van? *(Minister Joke Schauvliege knikt bevestigend)*

Dan moet u die mij straks eens doorgeven.

Dan zijn er de ruimtelijk bedreigde bossen. U hebt eind vorig jaar gezegd dat er de eerste helft van dit jaar een kaart zou komen en dan zou dat fameuze moratorium op ontbossing van kracht zijn of tenminste het op een hoger niveau brengen van een mogelijke ontheffing. Dat zal dan op regeringsniveau gebeuren. Minister, ik ben evenals collega Vandaele erg ongeduldig: hoever staat het met die kaarten met die criteria?

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): Minister, uiteraard moeten wij in staat zijn in kaart te brengen hoeveel bos we hebben in Vlaanderen. Maar als ik de discussie over de Bosbarometer hoor, dan wil ik pleiten om geen absolute fetisj te maken van het optellen of aftrekken van het aantal hectare bos. Als ik de discussie vanop afstand een beetje gadesla, dan krijg ik de indruk dat bos het enige kwaliteitsvolle buitengebied is. Quod non. Er zijn voorbeelden genoeg, onder andere in bepaalde zandstreken, waar waardevolle natuur ten onder is gegaan omdat men bos aangeplant heeft. Vandaag gebeuren er nog dikwijls pogingen om te ontbossen in functie van natuur, vooral in de zandstreken. Dat zijn gebieden waar het grootste areaal bos aanwezig is in Vlaanderen. Er zijn voldoende voorbeelden waar vandaag hectaren en hectaren ontbost worden in functie van natuur, natuur die een grotere waarde bijbrengt aan ons buitengebied dan de bossen die daar jaren en jaren bestaan hebben.

Als we de discussie rond de Bosbarometer als een fetisj blijven bekijken, als het alleen gaat over de plusjes en de minnetjes van bos dat erbij komt of dat weggaat, zonder daarmee ook te kijken naar de waardevolle natuur die extra gecreëerd wordt, dan is dat een gemiste kans voor Vlaanderen, want dan zal dat op termijn hypotheek leggen op de kwaliteitsvolle ontwikkelingen die we vandaag kennen in Vlaanderen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega's, wat de discussie betreft over de cijfers: ik kan dat ook alleen maar betreuren. Dat is ook de reden waarom we in de vorige legislatuur die Boswijzer ontwikkeld hebben, samen met BOS+. Het is zelfs samen met hen gelanceerd. Toen de eerste resultaten er waren, was men het plotseling niet meer eens met de methodiek. Daarna heeft men ook samengezeten en is dat weer verijnd. Ik weet niet wat we nog meer moeten doen. Ik kan alleen maar vaststellen dat de discussie blijft duren. Ik kan dat alleen maar betreuren.

Wij weten perfect, collega Sanctorum, hoeveel hectare bos en bosuitbreiding op dit moment vastligt in ruimtelijke uitvoeringsplannen. We hebben daar een perfect overzicht van. We zullen u dat bezorgen. Het is niet zo dat we daar geen gegevens van hebben. We hebben een perfecte ruimtebalans waardoor we alles weten over hoeveel natuur en bos er is. We zullen u dat zeker overhandigen.

Collega Vandaele, volgende week worden de resultaten van het studiewerk van het ANB aan ons overgemaakt. We zijn daarmee bezig. We doen er zeker mee verder om de timing te halen. Het is absoluut onze ambitie om ervoor te zorgen dat we dat kunnen realiseren.

De opmerking die collega Ceyssens maakt, is terecht, in die zin dat de cijfers van de verschillende ontbossingen die gebeuren voor natuurontwikkeling, vaak de indruk geven dat ze gebeurd zijn om harde bestemmingen in de plaats te brengen. Dat is natuurlijk niet zo. Er moet 400 hectare bos gekapt worden, dat nu al vastligt in beheersplannen voor natuur. Er zijn ook honderden hectare verdwenen, op militaire domeinen bijvoorbeeld, ook voor natuurherstel, die nog niet meegerekend zijn. Het is vaak een zwart-witdiscussie, die misschien wat ruimer moet worden gevoerd. In elk geval is het onze ambitie om alles zo veel mogelijk in kaart te brengen en om in een oplossing te voorzien voor de ruimtelijk bedreigde bossen.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Mijnheer Ceyssens, u hebt volledig gelijk dat bossen niet de enige natuur zijn. Uiteraard hechten wij ook veel belang aan open ruimte en andere gebieden. Ik kom trouwens zelf uit een landelijke, groene gemeente. We zitten daar volledig op dezelfde golflengte.

Minister, u zegt dat uw methodiek van 2011 samen met BOS+ is samengesteld en dat er voor de volgende Boswijzermethode van 2013 opnieuw is samengezeten om die nog te verfijnen. Is er voor de methodiek die nu is gehanteerd, opnieuw samengezeten om dat nog te verfijnen? Ik weet niet of het mogelijk is om hier nog op te antwoorden. Het zou heel fijn zijn om dat te vernemen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Er is inderdaad over afgestemd. Het ANB heeft daarover samengezeten.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Johan Danen aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de verantwoordelijkheden van de melders van een bouw misdrijf – 913 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: De heer Danen heeft het woord.

Johan Danen (Groen): Minister, u hebt op mijn eerdere schriftelijke vraag over de opvolging van de uitvoering van natuurherstelplannen en de wijze waarop de handhaving gebeurt, geantwoord dat natuurherstel een voorwaarde is van de stedenbouwkundige vergunning en dat het Agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) verantwoordelijk is voor de opvolging en handhaving.

U gaf verder ook aan dat het niet correct of niet tijdig uitvoeren van dergelijke voorwaarden een bouw misdrijf zou zijn. Een misdrijf – en dus ook een bouw misdrijf – kan op drie manieren ter kennis worden gebracht aan de overheid: een aangifte door een partij die wordt benadeeld door het misdrijf (een klacht), een kennisgeving door een derde die zelf geen nadeel ondervindt van het misdrijf (een aangifte) of een ambtelijke aangifte. Artikel 29 verplicht iedere ambtenaar die in de uitoefening van zijn ambt kennis krijgt van een misdaad of een wanbedrijf, dit te melden aan de procureur des Konings. Deze verplichting tot aangifte slaat ook op alle misdrijven die de ambtenaar persoonlijk heeft vastgesteld.

Minister, wanneer u op de hoogte bent van een misdrijf, en meer specifiek van een bouw misdrijf, meldt u dit misdrijf dan bij het Agentschap Inspectie RWO of bij een andere instantie? Indien u een dergelijk misdrijf niet meldt, wat kan dan hiervoor de reden zijn? Welke stappen onderneemt u wanneer het duidelijk is dat er sprake is van een bouw misdrijf, zijnde het niet tijdig of niet naleven van het natuurherstel dat is opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning?

Wanneer er sprake is van een bouw misdrijf door het niet naleven van de voorwaarden opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning, kan of mag de vergunningverlenende overheid in overleg treden met de overtreder om de opgelegde voorwaarden aan te passen, bijvoorbeeld inzake timing? Dient de leidend ambtenaar of de vergunningverlenende overheid dit bouw misdrijf te melden aan de overheid, in dit geval aan het Agentschap Inspectie RWO?

Indien er na overleg tussen de vergunningverlenende overheid en de vergunninghouder een aanpassing komt van de opgelegde voorwaarden in de stedenbouwkundige vergunning, dient er dan opnieuw een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, inclusief openbaar onderzoek, te gebeuren?

– *Gweny De Vroe treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Danen, de gebruikelijke gang van zaken is dat een bouw misdrijf door de bevoegde verbalisant wordt neergepend in een proces-verbaal. De operationele terreinverantwoordelijken kunnen dat doen. Dat zijn politieambtenaren of verbalisanten die verbonden zijn aan het Agentschap RWO, of gemeentelijke bouwtoezichthouders, die beëdigd zijn door de provinciegouverneur.

Er is ook zoiets als een ambtelijke aangifteplicht. Dat geldt als er duidelijke aanwijzingen zijn dat zowel het materieel als het moreel bestanddeel van het kwestieuze misdrijf aanwezig is. Dan wordt dat inderdaad doorgegeven.

Binnen het Vlaamse Gewest is het aan de verbalisanten van het Agentschap Inspectie RWO om een proces-verbaal op te stellen. In de mate waarin dit is gebeurd, zal dat proces-verbaal worden overgemaakt aan de procureur des Konings, en zal dan de verdere procedure worden gevolgd.

In het geval aan een bouw misdrijf, dat bijvoorbeeld door een burger is vastgesteld of aangegeven, geen gevolg is gegeven en ik daarvan in kennis ben, dan kan het dat dit wordt doorgegeven aan de leidend ambtenaar van het Agentschap Inspectie RWO.

Wanneer er sprake is van een bouw misdrijf door het niet naleven van de voorwaarden opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning, kan of mag de vergunningverlenende overheid in overleg treden met de overtreder. Dat staat in de Codex Ruimtelijke Ordening. Een vergunning moet worden uitgevoerd binnen de decretaal bepaalde termijn. Anders vervalt de stedenbouwkundige vergunning. Als dat niet zo is, kan er een regularisatievergunning worden aangevraagd, en dit volgt dan de gekende procedure. De regeling die in de codex staat onder artikel 4.2.24, voorziet niet in een generieke meldingsplicht.

Indien er na overleg tussen de vergunningverlenende overheid en de vergunninghouder een aanpassing komt van de opgelegde voorwaarden, dient er dan opnieuw een aanvraag te gebeuren? Na de afgifte van een stedenbouwkundige vergunning kunnen de opgelegde voorwaarden niet na eenvoudig overleg zomaar worden geschrapt, maar er kan wel een reorganisatievergunning worden aangevraagd, die de normale procedure moet doorlopen.

De voorzitter: De heer Danen heeft het woord.

Johan Danen (Groen): Minister, ik hoor enkele voorwaardelijke termen in uw antwoord. Deels kan ik dat begrijpen. Als u op de hoogte bent van een bouw misdrijf, wat doet u dan? U zegt dat u eventueel een melding kunt doen, maar moet u dat doen of niet? Als u iets kunt doen, betekent dat ook dat u het niet kunt doen. Dat is een cruciaal element in de vraag waarover ik graag enige verduidelijking krijg. Als u zegt dat u dat eventueel kunt doen, dan wil ik graag horen wat de reden is als u niet optreedt.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

Wilfried Vandaele (N-VA): Het is niet altijd gemakkelijk voor de lokale verantwoordelijken om te handhaven. Soms staan ze te dicht bij de burger/kiezer om

streng te zijn. Anderzijds worden ze geacht om probleemoplossend te werk te gaan. Dat is soms een moeilijke tweespalt. Misschien kunnen nieuwe vormen, zoals intergemeentelijke handhavingsambtenaren daarvoor een oplossing bieden. Dan is de vraag natuurlijk meteen wie dat gaat betalen. In het verleden hebben we al eens mogelijkheden gesuggereerd in het herstelfonds.

Minister, in het handavingsplan RO kondigde u aan dat er een onderzoek zou komen naar de mogelijkheden tot financiering van de lokale handhaving door de gemeenten. Zijn daar ondertussen stappen gezet?

De voorzitter: Mevrouw Peeters heeft het woord.

Lydia Peeters (Open Vld): Ik dacht even dat de heer Vandaele me het gras voor de voeten wegmaaide, maar toch niet. Ik heb de indruk dat de heer Danen het over één welbepaald dossier heeft. Ik zou het meer algemeen willen stellen en opnieuw verwijzen naar het handavingsprogramma Ruimtelijke Ordening. Er is toen aangegeven dat u de gewestelijke prioriteiten ter zake zou vastleggen, minister. Hoever staat het daarmee?

De heer Vandaele verwijst naar de lokale besturen, maar ik denk dat ze inzake handhaving al afspraken hebben gemaakt met de inspectie RWO. Het is duidelijk dat een heel aantal punten bij het lokale niveau horen, maar kwetsbare of andere gebieden vallen onder RWO Vlaanderen. Misschien kunt u al iets meer zeggen over de gewestelijke prioriteiten inzake handhaving.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mercedes Van Volcem (Open Vld): Minister, ik heb nog een klein vraagje. U hebt het over de vergunning met voorwaarden. Als de termijn voorbij is, kan men nog in overleg treden en eventueel nog een regularisatieaanvraag indienen. Stel, de gemeente levert een vergunning af met de voorwaarde dat men een aantal garages aankoopt, maar daar staat geen termijn bij. Hoe werkt dat dan? Is de termijn dan oneindig? Wordt dat een onwettigheid als de garages niet gerealiseerd kunnen worden? Dit komt in de praktijk heel veel voor. Als de ambtenaar geen termijn heeft bepaald, kan men dan nooit in overtreding gaan?

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): De standpunten rond stedenbouwkundige inspectie liggen in deze commissie nogal ver uit elkaar. We krijgen straks nog een vraag over stedenbouwkundige inspecteurs die zo ver gaan dat ze het wettelijk kader dat wij hebben afgebakend, willen overschrijden of doorbreken. Het is een vraag om uitleg waar ik geweldig veel sympathie voor heb.

Hier wordt letterlijk gevraagd welke stappen de minister onderneemt bij een bouw misdrijf. Ik dacht dat wij, en zeker u vanuit Groen, mijnheer Danen, altijd gepleit hebben voor een onafhankelijke stedenbouwkundige inspectie. Me dunkt, als die in de toekomst ook efficiënt en nauwgezet wil blijven werken, dat we dat het best zo zouden houden.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Als we kennis krijgen van een onregelmatigheid, of dat nu bij Milieu is of bij Ruimtelijke Ordening, dan geven wij dat onmiddellijk door aan de inspectie. Het is dan aan hen om daar zelf mee aan de slag te gaan. Wij komen dan verder absoluut niet meer tussen.

De studie over de financiering en handhaving van de lokale besturen is klaar. Ze wordt verder besproken met de lokale besturen, onder andere in het kader van

de omgevingsvergunning, de uitvoering daarvan en de digitalisering. We kunnen ze u bezorgen. Dat wordt meegenomen om daar een conclusie aan te koppelen. Ze is dus gefinaliseerd.

De prioriteiten van de Vlaamse handhaving worden momenteel verder bekeken. Men zal binnenkort voorstellen overmaken vanuit de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid over de gewestelijke prioriteiten. Daar hebben we nog niets van ontvangen.

Mevrouw Van Volcem, in de codex staat letterlijk dat de stedenbouwkundige vergunning vervalt indien er niet binnen de twee jaar na de afgifte van de vergunningen wordt gestart, indien de werken gedurende meer dan twee jaar worden onderbroken, of indien de vergunde gebouwen niet winddicht zijn binnen drie jaar na aanvang van de werken. Als er een voorwaarde aan gekoppeld is, mag die niet afhankelijk zijn van derden, want dat kan men niet opvolgen, dan kan men zijn verantwoordelijkheid ontlopen. Het is altijd wijs om aan de voorwaarde een termijn te koppelen, anders is het moeilijk om de naleving na te gaan. Het hangt een beetje af van de lokale situatie en specifieke vergunning.

De voorzitter: De heer Danen heeft het woord.

Johan Danen (Groen): Natuurlijk zijn wij voor een onafhankelijke administratie en inspectie. Niemand pleit ervoor dat de minister in de plaats zou treden van een inspectie. Dat is iets helemaal anders. Mijn vraag ging erover: als men op de hoogte is van een mogelijk misdrijf, wat gebeurt er dan?

Ik ben blij het te horen, minister, dat u dat doorgeeft aan de inspectie en dan moet deze maar handelen. Dat was het antwoord dat ik wilde horen.

Ik hoop dat dit consequent wordt toegepast, want ik heb de indruk dat het soms wel en soms niet wordt toegepast.

Ik verwijs even naar de federale minister Kris Peeters, die met de regelmaat van de klok de sociale inspectie afstuurt op situaties waarvan hij vermoedt dat er een sociaal misdrijf aan de gang is. Wat dat betreft, denk ik niet dat dit hier een probleem moet zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Bart Van Malderen aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over het zwervkattenbeleid – 983 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Gwenny De Vroe

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, het is vooral de bedoeling van mijn vraag om uitleg om duidelijkheid te scheppen en een beetje rust te creëren.

In de lokale pers van de mooiste stad van Vlaanderen ontstond nogal wat deining toen een lokale jachtvereniging opmerkte dat het bestaande beleid – ik kom daar straks op terug – een inbreuk inhield op het Jachtdecreet. Zij stelden voor om als jagers zelf zwervkatten te gaan vangen. Dat leidde tot een behoorlijk levendige discussie, die mij geprikkeld heeft om aan u, minister bevoegd voor minstens een deel van het debat, de kans te geven om rust en duidelijkheid te creëren.

Vandaag maken al heel wat steden en gemeenten werk van een beleid rond zwervkatten, vaak op bovenlokaal of zelfs provinciaal niveau. Sinds een aantal

jaren hanteert men daarbij een methode die in het Engels TNR of Trap-Neuter-Return heet en in het Nederlands VST of Vangen-Steriel maken-Terugzetten.

Katten worden gevangen in een kooi, steriel gemaakt en gemarkeerd met een knipje in het oor zodat men de hele operatie geen twee keer hoeft te doen. Verwilderde zwervkatten worden teruggeplaatst. Tammé zwervkatten gaan naar het dierenasiel. Zowel uit onderzoek als uit praktijkervaringen blijkt dat een effectieve methode te zijn, die een evenwicht inhoudt tussen het bestrijden van overlast en het vermijden van dierenleed.

In Oost-Vlaanderen zijn heel wat steden en gemeenten in zee gegaan met vzw Rato om hen te helpen met de organisatie van vangacties van die zwervkatten.

Zoals in mijn inleiding gesteld, doken er in de pers berichten op naar aanleiding van een communicatie waarbij vertegenwoordigers van de Hubertus Vereniging Vlaanderen en de wilbbeheerseenheden (WBE's) ronduit stelden dat deze werkwijze in strijd zou zijn met het Jachtdecreet. Verder stelden zij dat zij uw kabinet en het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) hiervan bij middel van een brief op de hoogte zouden hebben gebracht. Hun stelling is dat het vangen van verwilderde katten een jachtdaad zou zijn waarvoor men toestemming moet hebben van de respectievelijke jachtrechthouder. Verwilderde katten zouden volgens de vertegenwoordigers ook niet opnieuw in de natuur mogen worden gebracht, maar verplicht moeten worden geëuthanaseerd.

Het spreekt voor zich dat dit haaks staat op het beleid zoals ik in het begin van mijn betoog heb geschetst. Dat betekent dat dit beleid op losse schroeven zou komen te staan. Waar er langs de ene kant een conflict zou bestaan met het Jachtdecreet, kun je langs de andere kant aanhalen dat er een conflict zou kunnen ontstaan met de wet op het Dierenwelzijn.

Zoals dat gaat bij woord en tegenwoord, kregen we van GAIA (Global Action in the Interest of Animals) de reactie dat de huidige aanpak van de steden en gemeenten absoluut te verdedigen is. Minister, ik wil niet in karikaturen vervallen, maar we hebben ook mails ontvangen van mensen die ons de vraag stelden of we binnenkort jagers zullen zien die jacht maken op zwervkatten. Daarom lijkt het mij belangrijk dat we duidelijkheid en rust creëren, zodat iedereen weet waar hij of zij aan toe is, steden en gemeenten weten of ze al dan niet op een legale basis verder werk kunnen maken van een humaan en ook duurzaam zwervkattenbeleid, jagers weten welke taken hen zijn toebedeeld en de mensen die bezig zijn met dierenrechten – GAIA in het bijzonder – ook weten dat er een humane aanpak wordt voorgestaan.

Minister, kunt u bevestigen dat u melding kreeg van deze problematiek door vertegenwoordigers van Hubertus Vereniging Vlaanderen en de WBE's? Hoe reageert u op dat schrijven? Kunt u bevestigen dat de huidige aanpak van de zwervkattenproblematiek volgens de TNR/VST-methode niet in strijd is met het Jachtdecreet?

– *Tinne Rombouts treedt als voorzitter op.*

Ziet u hiaten tussen het Jachtdecreet en het decreet Dierenwelzijn? Zo ja, welke?

Welke maatregelen en/of bijsturing acht u desgevallend nodig? Acht u overleg met uw collega bevoegd voor het dierenwelzijn noodzakelijk?

Welke initiatieven zult u nemen enerzijds naar steden en gemeenten, anderzijds naar de jagersverenigingen en dierenwelzijnsverenigingen om hierover duidelijkheid te scheppen, te communiceren en mogelijke misverstanden die uit eerdere persberichten bleken, uit de wereld te helpen?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Van Malderen, ik neem aan dat u met de mooiste stad van Vlaanderen op Dendermonde doelt. *(Opmerkingen van Bart Van Malderen)*

We hebben op 20 januari een brief ontvangen van de wildbeheereenheid Goudbloem-Denderland. We hebben die brief overgemaakt aan het Agentschap voor Natuur en Bos om daarop een antwoord te formuleren.

Er moet een duidelijk onderscheid worden gemaakt in deze problematiek tussen zwervkatten en verwilderde katten. Alles wat zwervkatten en de zwervkatten-problematiek betreft, behoort tot de bevoegdheid Dierenwelzijn. Wanneer het gaat over verwilderde katten, kijken we naar de jachtregelgeving. Ik verwijs naar artikel 3 van het Jachtdecreet, onder de categorie 'overig wild'. Het Jachtvoorwaardenbesluit is gewijzigd in april 2014. Daarin staat hoe de kast- en kooivallen bij gewone jacht en bestrijding op een diervriendelijke manier kunnen worden gebruikt. Artikel 26 en artikel 52 stellen dat verwilderde katten die gevangen worden, moeten worden overgebracht naar het asiel, en dat katten die geen verwilderde indruk maken en een merkteken hebben, onmiddellijk moeten worden vrijgelaten. Dat is een heel gemakkelijk onderscheid waarover weinig verwarring kan bestaan.

Daar is een communicatieplan over opgemaakt met de administratie Dierenwelzijn en met het Agentschap voor Natuur en Bos. Daar wordt gefocust op sensibilisering waarbij de problematiek wordt behandeld en de verschillende actoren op hun tol en verantwoordelijkheid wordt gewezen.

De communicatie richt zich op verschillende doelgroepen met duidelijke boodschappen via verschillende kanalen. Voor de steden en gemeenten is er ook nog voorzien in een extra communicatie via de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, u bevestigt eigenlijk dat er op het terrein een conflict mogelijk is. Hoe kan men immers los van een aantal uiterlijke kenmerken het onderscheid maken tussen een verwilderde kat en een zwervkat? Ik zie geen afchecklijst die dat mogelijk maakt. Wanneer steden en gemeenten of een vzw een praktijk opzetten waarmee zij met vangkasten katten vangen en steriliseren of behandelen in geval van bepaalde ziektes, kunnen zij dan daar binnen het huidige wettelijke kader verder mee gaan? Het punt van de vertegenwoordigers van de jachtvereniging was immers dat dit in feite een onwettige praktijk is.

Ik vind het wel positief dat u zegt dat van het veronderstelde euthanaseren eigenlijk geen sprake kan zijn. Ik zou graag hebben dat u daar in detail op ingaat.

Minister, kunnen steden en gemeenten voortgaan met hun beleid binnen het huidige kader? Als er echt een probleem is, bent u dan bereid om dat kader aan te passen en verder overleg te voeren met de minister van Dierenwelzijn?

Bevestigt u nadrukkelijk dat hier geen sprake kan zijn van euthanaseren van – laat staan van een jacht op – verwilderde katten?

De voorzitter: Mevrouw Joosen heeft het woord.

Sofie Joosen (N-VA): Onze fractie vraagt ook duidelijkheid in dit dossier. Volgens artikel 9 van de Dierenwelzijnswet zijn steden en gemeenten verantwoordelijk voor die zwervkattenproblematiek. De dienst Dierenwelzijn van het departement Leefmilieu heeft in het najaar een enquête gedaan bij steden en gemeenten met de vraag hoe zij hun zwervkattenproblematiek aanpakken. Heel

wat gemeenten hebben die vraag al beantwoord, maar de cijfers zijn niet volledig. Daaruit blijkt alvast dat heel wat steden en gemeenten het belang daarvan inzien. Dat bewijst dat er steeds meer schepenen voor Dierenwelzijn zijn binnen de schepencolleges. Ik ben ook van mening dat die lokale besturen het best geplaatst zijn voor de aanpak van deze problematiek.

Minister Weyts heeft al aangegeven dat het zwervkattenbeleid eind dit jaar zal worden geëvalueerd en indien nodig zal worden aangepast. We volgen dit van zeer nabij op. Wij vragen wel een uitklaring van deze situatie.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega's, voor alle duidelijkheid: voor mij is er niet echt een conflict. De afdelingen Dierenwelzijn en Leefmilieu komen zeer goed overeen. We zullen daarover dus zeker verder van gedachten wisselen.

Er is lokaal inderdaad een zeer goede aanpak van de zwervkatten. Dat begint meer en meer te leven. Wat specifiek de jacht betreft, is die regelgeving in 2014 heel nauwgezet uitgewerkt. Er is daarover heel veel advies ingewonnen. Er is een heel duidelijke dubbelcheck: eerst in de kastval en dan in het asiel. Daar zie je of het al dan niet om een echte verwilderde kat gaat. Je ziet dat aan de oren, de staart, de manier waarop die naar mensen kijkt en ermee omgaat. Daarover kan weinig discussie bestaan.

Er zijn in de praktijk weinig conflicten op dat vlak. Het loopt goed. Er zijn geen problemen. Het gaat zeker niet over verplichte euthanasie. Die verwilderde katten worden naar het asiel gebracht, omdat dat zo in de jachtregelgeving staat.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, ik ben heel blij dat u goed overeenkomt met uw collega-minister van Dierenwelzijn. Ik kan alleen vaststellen dat dit conflict op zijn minst in één regio wel degelijk op scherp is gesteld. Een deel van een jachtvereniging – ik wil niet spreken over het geheel – zegt dat er een hiaat is in de wetgeving. Twee regelgevingen zijn conflictueus op het terrein. Ik betreur dat u zegt dat er voor u geen probleem is. U mist hier een beetje de kans om een mogelijk conflict te beslechten vooraleer het zich echt op scherp stelt. Ik betreur dat echt heel erg.

Uiteraard is er een verschil tussen verwilderde katten en zwervkatten. Alleen gaat het erover wie hier mag optreden. De rol van lokale besturen werd aangevochten in een persbericht. Ik betreur nogmaals dat u de kans laat liggen om te zeggen dat de aanpak zoals die werd gevoerd, al dan niet correct is. Zo weet men waar men aan toe is. Een ja-neeantwoord zou ongelooflijk veel geschil op het terrein kunnen voorkomen.

Ik ben wel blij dat u bevestigt dat asielen een cruciale rol spelen en dat het niet kan dat iemand eigenmachtig beslist om een dier al dan niet te euthanaseren.

Minister Joke Schauvliege: Collega, ik ga niet ingaan op de specifieke vraag van de wildbeheereenheid Goudbloem-Denderland omdat ik daarnet in het antwoord heb gezegd dat we die brief goed hebben ontvangen en hebben overgemaakt aan de diensten om die specifieke vraag te behandelen. Ik ga me dus niet laten verleiden om op die specifieke vraag in te gaan, wat niet wil zeggen dat er geen probleem is. Ik zeg alleen dat er een duidelijk onderscheid is tussen de aanpak van zwervkatten en verwilderde katten. De specifieke brief zal van onze diensten een specifiek antwoord krijgen.

Bart Van Malderen (sp.a): Minister, mag ik bij wijze van orde vragen om dan ook het antwoord op die brief aan de commissie te bezorgen?

Minister Joke Schauvliege: Ik zal het nagaan, maar als het kan en als het mag, is het voor mij geen probleem.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Johan Danen aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over de vergunningsvoorwaarden voor de uitbreidingsplannen van de firma Essers in Genk – 1002 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: De heer Danen heeft het woord.

Johan Danen (Groen): Voorzitter, minister, collega's, 'Essers' is een lokaal dossier met nationale allures.

Minister, u hebt op mijn schriftelijke vraag met betrekking tot de uitbreidingsplannen van de firma Essers in Genk over de opvolging van de uitvoering van natuurherstelplannen en de wijze waarop de handhaving gebeurt, geantwoord dat natuurherstel een voorwaarde is van de stedenbouwkundige vergunning en dat het Agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) verantwoordelijk is voor de opvolging en handhaving. U gaf verder ook aan dat het niet correct of niet tijdig uitvoeren van dergelijke voorwaarden een bouw misdrijf uitmaakt.

In de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door de stad Genk op 6 februari 2008 staan elf voorwaarden gespecificeerd. Ik citeer de voorwaarden die relevant zijn voor het natuurherstel: het natuurinrichtingsplan uitvoeren conform het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos; voldoen aan de compensatiemaatregel bij ontbossing door het betalen van een boscompensatiebijdrage; een strikte planning opmaken voor de uitvoering van de beplanting, aanleg en beheer van de bufferzone tegen het natuurgebied.

Met betrekking tot het tijdstip waarop de uitvoering van die natuurherstelmaatregelen moesten worden uitgevoerd en de eenmaligheid van de mogelijkheid tot uitbreiding, zijn alle documenten eenduidig. Ik citeer een fragment uit de toelichtingsnota bij het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) in 2009: de verbetering van een zone van 10 hectare. Dan staat er: "Overeenkomstig het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos dient hiervoor een inrichtingsplan te worden opgemaakt en dient de inrichting van deze 10 hectare minimaal gelijktijdig met de uitbreiding van het transportbedrijf te gebeuren."

De passende beoordeling concludeert dat mits een gelijktijdige uitvoering van de voorwaarden, er geen significant negatieve effecten zijn op de gunstige staat van instandhouding van de habitats en soorten in de Habitatrichtlijngebieden (SBZ-H). Mits er in de toekomst geen bijkomende uitbreidingen worden gepland, blijven de omstandigheden goed voor de verbetering van de staat van instandhouding van de habitats in het gebied.

U herhaalde de voorwaarde voor natuurherstel gekoppeld aan de stedenbouwkundige vergunning in antwoord op mijn vraag van 18 juni 2015 en gaf daarbij aan dat de uitvoering van die voorwaarde vertraging opgelopen had. Die opgelopen vertraging blijkt ook uit het plan-MER van 14 oktober 2014. Er wordt gesteld dat bepaalde zaken niet zijn gebeurd. Er staat verder dat omdat door beide partijen nog acties ondernomen zullen worden, hierover afspraken werden gemaakt. Ook burgemeester Wim Dries zegt in De Standaard van 20 januari: "We hebben alle nodige stappen gezet. Alleen gaan er jaren over zo'n proces. Vergeet niet dat de laatste versie van het uitvoeringsplan pas uit 2012 dateert. Ik

geef wel toe dat we het dossier op een waakvlam hebben gezet, omdat we wisten dat er een nieuw ruimtelijk uitvoeringsplan aankwam. Dan valt alles te her-bekijken.”

Uit deze stukken kunnen we concluderen dat de voorwaarden verbonden aan de stedenbouwkundige vergunning niet vervuld zijn, waardoor er juridisch gezien sprake is van een bouw misdrijf. Maar dit is niet het enige probleem in dit dossier. Door het niet uitvoeren van de vergunningsvoorwaarden die tot doel hadden om de effecten van de uitbreiding te mitigeren op het aanpalende Europees beschermde natuurgebied, is er netto een natuurverlies van 3,63 hectare, terwijl er ook geen verbetering is van de kwaliteit van de nog aanwezige natuur. Dat gaat in tegen artikel 6.2 van de Habitatrichtlijn.

De natuur heeft met de uitbreiding van hal 6 in 2008 dus tweemaal verloren. Nu acht jaar later staat deze Vlaamse Regering voor een nieuwe mijlpaal in dit dossier. Met haar goedkeuring of afkeuring van het ontwerp-GRUP heeft ze het lot in handen van 12 hectare Europees beschermde topnatuur. Het zou van een erg groot cynisme getuigen mocht deze Vlaamse Regering, net omdat het bedrijf in kwestie zijn vergunningsvoorwaarden niet uitgevoerd heeft, een bijkomende uitbreiding toelaten op kap van de Europees beschermde natuur.

Minister, hoe komt het dat het plan-MER voor de geplande uitbreiding geen melding maakt van de vergunningsvoorwaarden verbonden aan de eerste uitbreiding? Had dit geen onderdeel moeten uitmaken van het deel 2.1.3. van de plan-MER? U en de andere leden uit de Vlaamse Regering dragen rechtszekerheid hoog in het vaandel. Dat bewees u recent met de goedkeuring van het RUP voor Uplace. De woorden *pacta sunt servanda* rolden menigmaal over de tongen in dit dossier. Geldt dit principe ook voor de afspraken die gemaakt werden in 2009 in kader van de eerste uitbreiding van hal 6 van de firma Essers, in casu met betrekking tot de natuurherstelmaatregelen en de eenmaligheid van de uitbreiding op de betreffende site?

Artikel 6.3 van de Habitatrichtlijn verplicht dat elk plan of project dat significante effecten kan hebben op het gebied, aan een passende beoordeling wordt onderworpen. Die passende beoordeling werd ook opgemaakt in het kader van de nieuwe uitbreidingsvraag van Essers. De conclusie van die passende beoordeling is dat er geen significant negatieve effecten optreden voor de habitat. Heel vreemd vinden we dat, aangezien de passende beoordeling die werd verstrekt in het kader van de eerste uitbreiding, net oordeelde dat bijkomende uitbreidingen zouden leiden tot een significant negatief effect op de habitat. Op welke manier werd rekening gehouden met de cumulatieve gevolgen die kunnen voortvloeien uit de combinatie van het plan of project met andere plannen of projecten, in concreto de eerste uitbreiding? Kan er een overzicht worden gegeven van de natuurinrichtingsmaatregelen die onderdeel uitmaakten van het natuurinrichtingsplan? Kunt u ook een overzicht geven van de natuurinrichtingsmaatregelen die al werden uitgevoerd, en wanneer dat gebeurde? U stelde in eerdere parlementaire documenten zelf al vast dat de vergunningsvoorwaarden verbonden aan de stedenbouwkundige vergunning van 2007 niet of slechts gedeeltelijk zijn uitgevoerd, en dat er dus sprake is van een bouw misdrijf. Hebt u ondertussen initiatieven genomen om op het terrein na te gaan of die vergunningsvoorwaarden werden gehonoreerd, en welke stappen zijn dat dan? Heeft het feit dat er een onvergunde toestand wordt vastgesteld binnen dit GRUP gevolgen voor de goedkeuring van het komende GRUP? Wat zijn de gevolgen voor de onvergunde constructie bij een goedkeuring van dit GRUP? Blijft die constructie onvergund of wordt ze op die manier planologisch gelegaliseerd?

Het bedrijf Essers lijkt de verantwoordelijkheid voor het niet naleven van de vergunningsvoorwaarden door te schuiven naar de eigenaars van de gronden waarop het natuurherstel had moeten worden uitgevoerd, in casu het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) en de stad Genk. Het doorschuiven van de zwartepiet houdt juridisch

geen steek. Essers is de vergunningsaanvrager en is verantwoordelijk voor het uitvoeren van de voorwaarden die verbonden zijn aan de vergunning, onafhankelijk van eventuele afspraken die daarover gemaakt zijn. De vraag blijft wel: zijn er afspraken over de uitvoering van de natuurherstelmaatregelen en welke partij heeft zich tot welke actie verbonden en met welke timing? Indien de stad Genk en het ANB zich hebben verbonden tot – een deel van – de uitvoering van de natuurherstelmaatregelen, is er dan voorzien in een vergoeding voor de opvolging en uitvoering van die werken? Hoeveel bedraagt die vergoeding en is die voldoende om de volledige kosten van het natuurherstel en de opvolging te dekken? Is er in deze zaak sprake van een schending van het principe dat de vervuiler betaalt?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Danen, u stelt een aantal vragen over een dossier waarin de regering nog beslissingen moet nemen. Ik kan dus ook niet vooruitlopen op die beslissingen. U stelt echter ook een aantal specifieke vragen met betrekking tot een aantal stappen in het verleden. Ik zal proberen daarop te antwoorden.

Het gaat hier over een bedrijf gelegen op een terrein dat deel uitmaakt van het regionaal bedrijventerrein afgebakend in het regionaalstedelijk gebied Hasselt-Genk. In functie van de opmaak van een GRUP word er een plan-MER opge maakt, waarbij wordt bekeken welke de effecten zijn van de geplande toekomstige toestand in vergelijking met de feitelijke toestand op het terrein op het moment van de opmaak van die plan-MER. De plan-MER vermeldt ook de juridische toestand zoals die bestaat bij de opmaak van het plan. Daar wordt ook aangegeven of vergunningen al dan niet al volledig zijn uitgevoerd.

Dat is hier ook gebeurd met de bewuste plan-MER, en dat is ook goedgekeurd door de dienst MER, die een totaal onafhankelijke dienst is die in dezen de milieueffectenrapportage heeft goedgekeurd.

Wat de vergunningstoestand van het bedrijf betreft, kan ik ook verwijzen naar het gunstige planologisch attest dat aanleiding heeft gegeven tot het initiële GRUP. Over de wijzigingen daaraan moet er dus nog worden beslist. In zo'n planologisch attest wordt de vergunningstoestand van de bedrijfssite beoordeeld. Als blijkt dat het om een niet-vergunde toestand zou gaan, geldt dat als uitsluitende voorwaarde om een dergelijk attest te verkrijgen. Anders gezegd: de vergunningstoestand van het bedrijf voldeed aan de wettelijke bepalingen voor het verkrijgen van een planologisch attest.

Dan was er uw vraag over artikel 6.3 van de Habitatrichtlijn. Er is de verplichting dat voor elk plan of project de significante effecten worden nagegaan. Dat gebeurt in de passende beoordeling. De passende beoordeling is verwerkt in het milieueffectenrapport. Er is dus getoetst wat de impact zou zijn van het project op de realisatie van de Europese natuurdoelen in de betrokken speciale beschermingszones. Het is bij een vergelijking van de situatie in 2008 met de situatie vandaag ook belangrijk mee in overweging te nemen dat de Vlaamse Regering in 2014 de instandhoudingsdoelstellingen per speciale beschermingszone heeft goedgekeurd. Dat heeft er ook toe geleid dat er ook nauwkeuriger kan worden afgewogen of een activiteit, plan of programma al dan niet een betekenisvolle impact heeft op het realiseren van de Europese doelen.

U vraagt ook naar de natuurinrichtingsmaatregelen. Bij de opmaak van het natuurinrichtingsplan waren er conform het op 5 februari 2008 door het ANB gegeven advies vier voorwaarden opgenomen: bosgroenbeplanting voor buffers voor in totaal vijftien meter, bosgoedbeplanting voor bosvorming, permanente open plek en omvorming naar loofhout. Als u de cartografische weergave van dat plan niet hebt, kan ik u die bezorgen, indien u dat zou wensen. Belangrijk in dit

dossier is dat de stad Genk sinds 1 mei 2007 ontvoegd is. Dat houdt dus in dat de stad autonoom bevoegd is inzake vergunningsverleningen.

Wat uw volgende vraag betreft: als mijn inspectiediensten kennis krijgen van iets, dan gaan ze ter plaatse, en dat is in dezen ook gebeurd.

Een nieuw GRUP is op zich geen legalisering van onvergunde constructies. Een regularisatievergunning kan op deze basis wel worden aangevraagd. De beoordeling van die vergunningsvraag vereist steeds een afweging op basis van het nieuwe kader en een goede ruimtelijke ordening. Een vergunning heeft een zakelijk karakter, is verbonden aan het onroerend goed en kan worden overgedragen. Het vervullen van stedenbouwkundige voorwaarden is in handen van de uitvoerder. De uitvoerder is niet noodzakelijk de aanvrager.

Er werd in het natuurherstelplan niet in maatregelen voorzien op de gronden van het Agentschap voor Natuur en Bos.

U vraagt hoe het zit met het principe dat de vervuiler betaalt. Dit principe is niet direct van toepassing, want in het specifieke geval waar u naar verwijst, gaat het niet over milieuvervuiling.

De voorzitter: De heer Danen heeft het woord.

Johan Danen (Groen): Voorzitter, minister, ik heb gezien dat dit dossier vrijdag op de agenda staat. Ik zal een aantal vragen een volgende keer opnieuw stellen, dan kunt u er misschien wel op antwoorden. Het is immers een lopend dossier.

Ik blijf een aantal zaken vreemd vinden. Zo was er bijvoorbeeld het feit dat in een vorig MER werd gesteld dat er zeker geen uitbreidingen mochten gebeuren in dat gebied, dat er geen nieuwe installatie mocht komen, omdat dit significante effecten zou hebben. In het opvolgend MER is daar echter helemaal geen sprake meer van. Ik vind dit heel erg vreemd. U zegt dat de dienst MER onafhankelijk is. Dat is natuurlijk zo, maar ik blijf het wel heel vreemd vinden.

U zegt dat inspectiediensten ter plaatse zijn geweest. Ik zou graag van u willen weten, minister, wanneer dat was en wat er werd vastgesteld. Dit is voor mij een nieuw gegeven.

Wat betreft de cartografische toestand, beschik ik wel al over wat materiaal aangaande dit dossier, maar u mag het mij altijd bezorgen. Het is mogelijk dat het me nieuwe inzichten kan verschaffen.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): Voorzitter, ik vermoed dat deze vraag nog werd ingediend vooraleer de parlementsvoorzitter dit weekend in een krant liet optekenen dat het gedaan moet zijn met vragen over bepaalde dossiers, dat er algemene vragen moeten worden gesteld in het parlement.

Mijnheer Danen, met deze vraag is het ook duidelijk dat de vorige vraag over de bouwmisdrijven eigenlijk ook over dit specifieke dossier ging. En zo werd het lijstje vragen die door u werden gesteld over dit specifieke dossier, toch wel heel erg lang. Nochtans heb ik u er hier al eens aan herinnerd dat u samen met de socialisten in Limburg in 2012 in uw verkiezingsprogramma schreef dat Limburg een logistieke regio moest worden.

Ik stel vast dat voor u en uw soulmate in dezen, de heer Beenders – ik zie hem vandaag niet zitten, ik weet niet waarom hij er niet is –, zodra er ook maar één initiatief genomen wordt om Limburg logistiek vooruit te helpen, het kot te klein wordt. Gaat het over het Economisch Netwerk Albertkanaal (ENA), dat perfect

ontsloten is, dan is het kot te klein. Nochtans, als we zeggen dat ruimtelijke ordening en mobiliteit moeten matchen, dan liggen daar alle kansen voor het grijpen. Gaat het over Essers, waarvoor we een bos moeten kappen waarvan in 2006 al in een bosbeheerplan stond dat het gekapt kon worden wegens waarde-loos en waarbij achttien verschillende locaties onderzocht zijn, dan stel ik vast dat er geen moment onverlet wordt gelaten om te zoeken met het vergrootglas hoe er stokken in de wielen van het project gestoken kunnen worden.

Als u hier zegt 'voor ons is bos heilig, daar kan niets anders', dan vind ik dat een eerlijke mening en daarvoor heb ik respect. Maar zeg dan niet voor de verkiezingen dat u Limburg mee op de kaart wilt zetten als logistieke regio!

De voorzitter: Mevrouw Peeters heeft het woord.

Lydia Peeters (Open Vld): Voorzitter, ik wil me aansluiten bij wat de heer Ceyssens al heeft gezegd. Het is inderdaad opmerkelijk dat de andere collega's, die zich al altijd negatief hebben uitgesproken over dit dossier, er vandaag niet zijn. Misschien zijn zij ondertussen slimmer geworden ...

We hebben dit dossier ook besproken toen het ging over de conceptnota over het ENA. En, mijnheer Danen, u weet het misschien nog wel, we hebben ons destijds zorgen gemaakt over het feit dat in het licht van de conceptnota over het ENA, een aantal watergebonden bedrijventerreinen werden geschrapt. Dat betreuren wij nog altijd. Destijds waren we wel blij dat toen over Genk Noord en Essers werd gezegd dat er snel vooruitgang geboekt moest worden.

We hebben de bedrijvigheid nodig in Limburg. We hebben de logistieke poort nodig. We moeten daar inderdaad voor blijven gaan.

Wat dat betreft, minister, krijgt u alleszins van onze fractie alle steun. Ik hoop in elk geval dat vrijdag een positief gevolg zal worden gegeven aan de definitieve vaststelling van het GRUP, zodat het dossier snel vooruit kan gaan.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Danen, u hebt nog een specifieke bijkomende vraag gesteld. U vroeg of er een proces-verbaal is opgemaakt door de inspectie. Ik weet dat niet. Ik heb vernomen dat men ter plaatse is geweest, maar ik heb absoluut geen informatie over wat er is gebeurd. Aangezien het om een onafhankelijke dienst gaat, heb ik daar op dit moment absoluut geen zicht op.

De voorzitter: De heer Danen heeft het woord.

Johan Danen (Groen): Blijkbaar, te horen aan de opmerkingen, is dit een heikel dossier. (*Gelach*)

Het is niet zo dat ik vaststel dat het om natuur gaat of om waardevol bos. Het gaat om Europese topnatuur, niet ik heb dat bepaald. Meer nog, wij hebben er steeds voor gewaarschuwd dat per se willen uitbreiden in dit soort gebieden, juridisch helemaal niet evident is. Wij blijven u daarvoor waarschuwen. Volgens ons zal dit tot heel veel problemen leiden.

Het is mijn taak om over dossiers waarvan wij denken dat er problemen mee zijn, vragen te stellen aan de regering. Wij moeten de regering controleren. Ik vind het vreemd dat wanneer het over heikele dossiers gaat, in de commissie regelmatig collega-parlementsleden aan de tand worden gevoeld – dat mag natuurlijk, ik ben daar helemaal niet bang voor, ik vind dat zelfs plezant. Een commissie dient toch vooral om het beleid te controleren en om de beleidvoerders te ondervragen? Dat probeer ik te doen, ik denk dat dat mijn taak is.

En inderdaad, wij kijken met een vergrootglas naar het dossier. Maar zelfs als we er met een omgekeerde bril naar zouden kijken, dan nog zouden we heel wat wantoestanden in dit dossier vaststellen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Mercedes Van Volcem aan Joke Schauvliege, Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, over gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs – 772 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Tinne Rombouts

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mercedes Van Volcem (Open Vld): Minister, op 9 december 2014 stelde ik u al een vraag omtrent de rechtszekerheid ten aanzien van gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs. De coalitiepartners waren zich toen bewust van de problematiek en traden mij ook bij.

Ten eerste wordt de overtreder er in de herstellvordering toe aangezet om een regulariserende stedenbouwkundige vergunning aan te vragen. Als die wordt verkregen, werpt de stedenbouwkundige adviseur de wettigheidsexceptie van artikel 159 van de Grondwet op. De betrokkene wordt vervolgens alsnog met een afbraakvordering geconsulteerd. Vaak gaat het hier om een regularisatievergunning waartegen de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geen beroep heeft aangetekend bij de deputatie of de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werpt dan op dat hij niet weet wat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar weet en dat er geen communicatie tussen beide is. En dat is de kern van het dossier. Het kan tot enorme frustraties leiden dat de gewestelijke stedenbouwkundige adviseurs, die de handhaving van de stedenbouwkundige vergunningen moeten afdwingen, niet aarzen om de onwettigheid van een stedenbouwkundige vergunning in te roepen. Ze dienen de regelgeving natuurlijk toe te passen zoals ze door de wetgever werd bedoeld, maar ze geven soms de schijn naar eigen goeddunken de ene stedenbouwkundige vergunning te handhaven en de andere onwettig te verklaren.

Als de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zijn taak uitvoert en de herstelprocedure stopt zodra er een definitief geworden regulariserende vergunning tussen is gekomen, kan de rechter geen herstel meer bevelen. Ik heb dat al aangehaald vanuit de praktijk. Nu is het misschien wat globaal verwoord. In mijn vorige vraagstelling was ik concreter met dossiers, maar ik probeer dat nu bewust niet te doen. In elk geval staat de burger soms machteloos, zeker als de regularisatie er pas in de beroepsprocedure komt, evenals de wettigheidsexceptie.

Als de stedenbouwkundige vergunningen vernietigd worden door de Raad van State, heeft de burger recht op een beslissing vanwege de overheid, wier vergunningsbeslissing werd vernietigd. Er is echter een problematiek dat als een wettigheidsexceptie voor het eerst in graad van beroep opgenomen wordt, de burger meteen zijn woning dient af te breken. Men heeft dan geen recht op een nieuw oordeel vanwege de vergunningverlenende overheid, hoewel die overheid in de fout ging door het afleveren van een onwettige vergunning. Dat is allemaal administratie, maar de burger is er niet bij gebaat.

Ook in de zogenaamde stakingsprocedures die voor de kortgedingrechter lopen tegen de stillegging van onvergunde werken, werpen de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs wettigheidsexcepties op. Dat maakt dat de staking blijft lopen en dat soms ook dwangsommen blijven lopen, de regularisatie ten spijt.

Bij mijn parlementaire vraag van 9 december 2014 werden sterke engagementen uitgesproken, ook door andere meerderheidspartijen, maar ondertussen is er niets veranderd en blijven de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs ongehinderd hun gang gaan en worden de Vlaamse wetgevende en uitvoerende macht genegeerd.

Minister, komt dit vaak voor? Hebt u er kennis van dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur een wettigheidsexceptie overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet opwerpt tegen een regulariserende vergunning? Over hoeveel procent van de procedures gaat het waarin, lopende de procedure, een regularisatievergunning tussen is gekomen? In welke mate ziet u dat als problematisch?

Kunt u oplossingen aanbrengen, opdat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur geen wettigheidsexceptie opwerpt tegen een regulariserende vergunning? Kan dat opgelost worden met een omzendbrief of is er een decretaal initiatief nodig? Bent u zinnens om een initiatief te nemen?

Overweegt de nieuwe Vlaamse Regering een omzendbrief, waardoor er een verplichte communicatie bestaat tussen de herstellvorderende overheid, met inbegrip van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zodra een stakings- of herstelprocedure voor een rechtbank werd ingeleid? Ik weet dat u zult verwijzen naar de omgevingsvergunning en wat er allemaal aan komt, maar u weet dat ik in de plenaire vergadering al gezegd heb dat ik daar niet zo gerust in ben, zeker vanwege de problematiek die ik vandaag schets.

Overweegt de Vlaamse Regering tuchtrechtelijke sancties tegenover die gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs die voor een rechtbank die exceptie opwerpen, terwijl ze geacht worden stedenbouwkundige vergunningen te handhaven en dus niet aan te vechten? Lijkt het voor u nuttig om dat te onderzoeken met het oog op de toekomst?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega Van Volcem, de gewestelijke stedenbouwkundige inspectie bevestigt dat in sommige gevallen een beroep wordt gedaan op artikel 159 van de Grondwet. Er zijn wel geen specifieke cijfers. Dat wordt ook niet systematisch bijgehouden. Dat zal in het handhavingsprogramma wel gekoppeld worden aan de nieuwe opdracht van de inspectie. Ze zullen dat dan ook moeten meenemen in de jaarlijkse handhavingsrapportage.

U vraagt of ik dat als problematisch zie. Overeenkomstig de beleidsregels van het handhavingsprogramma Ruimtelijke Ordening, dat ook is vastgelegd door de Vlaamse Regering en werd goedgekeurd door het Vlaams Parlement, moet de handhavingspraktijk zo naadloos mogelijk aansluiten op de vergunningspraktijk. Artikel 4.8.11, paragraaf 1, stelt de personen vast die al dan niet een beroep tot nietigverklaring kunnen instellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

In antwoord op een vraag om uitleg heb ik destijds ook gespecificeerd over welke limitatieve lijst het gaat. Ook in het toekomstig stelsel van de omgevingsvergunning blijft dat intact. Wanneer de leidend ambtenaar heeft beslist geen beroep in te stellen, acht ik het niet wenselijk dat de regularisatievergunning door een individuele gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur nog wordt betwist, niet alleen in lopende gedingen, maar evengoed met het oog op het verkrijgen van een positief advies van de Hoge Raad. Het is de taak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen om in eerste instantie te oordelen over de wettigheid van een aangevochten stedenbouwkundige vergunning en de leidend ambtenaar beslist om al dan niet een beroep tot nietigverklaring in te stellen. Een exceptie van onwettigheid zonder gelijklopend beroep van de leidend ambtenaar moet de uitzondering zijn.

Naar aanleiding van de wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), waarbij het instellen van het beroep bij de leidend ambtenaar kwam te liggen, heeft het departement een richtlijn Beroepen opgemaakt waardoor de maatschappelijke afweging van mogelijke beroepsdossiers op een gelijke manier over Vlaanderen en de subsidiaire bevoegdheden van de lokale besturen wordt gewaarborgd. Dat kader wordt vaak geëvalueerd. Ik heb de opdracht gegeven om het beroepenkader te evalueren op de afstemming tussen de vergunningen en de handhavingspraktijk en het eventueel aan te passen. Het principe is dat wanneer de leidend ambtenaar geen beroep heeft ingesteld in dossiers met een hersteltraject, het door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ingezette hersteltraject stopt en een gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dus geen wettigheidsexceptie overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet tegenover een regulariserende vergunning kan opwerpen. De uitzonderingen op dit algemeen principe zullen ook worden gedefinieerd. Het kan bijvoorbeeld wel in geval van een manifest onwettige beslissing van een lokaal bestuur die Vlaamse beleidsregels schaaft en die op basis van de richtlijn niet werd voorgelegd voor een eventueel beroep.

Decreet is bepaald dat, zodra een inbreuk is vastgesteld, de communicatie verloopt via het proces-verbaal of het verslag van de vaststelling dat aan de betrokken persoon of instantie wordt bezorgd. De communicatie via deze uitwisseling van sleuteldocumenten is gewaarborgd voor de herstelprocedure wordt ingeleid. Wordt tijdens de herstelprocedure een regularisatievergunning afgeleverd, dan wordt die nu ingeschreven in het vergunningenregister. In het toekomstig stelsel van de omgevingsvergunning wordt ingezet op de uitbouw van dat register tot een omgevingsvergunningregister. Het wordt ook gedigitaliseerd. Elke handhavingsactor kan en moet dat register raadplegen. Daarnaast is het in de praktijk ook zo dat de meest gerede partij, de verkrijger van de regularisatievergunning, de betrokken inspectiediensten hiervan in kennis stelt.

Ik zal er nauw op toezien, zeker met de versnelde inkanteling van de Inspectie RWO, dat de beleidsregels van het handhavingsprogramma worden gehonoreerd en toegepast. De stuurgroep Handhaving ruimtelijke ordening heeft van mij ook de opdracht gekregen om hierop nauwgezet toe te zien.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mercedes Van Volcem (Open Vld): Hartelijk dank voor het antwoord, minister. Voor velen zal het verslag een opluchting zijn. Wanneer men zich daar echter niet aan houdt, zijn er dan ook tuchtrechtelijke sancties mogelijk? Er zijn immers toch nog een aantal dossiers bekend, en dat is ook de reden waarom ik deze vraag opnieuw stel. Sommigen zijn zeer onwillig. Daar moet men een keer paal en perk aan stellen. Ik wil dat niet veralgemenen tot alle ambtenaren, zeker niet, maar sommige gevallen zijn zeer schrijnend. Mensen worden geconfronteerd met dwangsommen die steeds maar oplopen. Dat krijgen we niet meer uitgelegd. Het is een schande. Ik vraag u eigenlijk de opdracht te geven om dergelijke ambtenaren te schorsen, zodat een andere ambtenaar de beslissing kan nemen en uw beleid en instructies kunnen worden uitgevoerd.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

Lode Ceyssens (CD&V): Ik deel helemaal de bezorgdheid van collega Van Volcem. De eerste vraag die ik ooit in het Vlaams Parlement stelde, ging over de prejudiciële vragen van de stedenbouwkundige inspectie, en ik heb nog altijd de indruk dat deze mensen er moeite mee hebben zich neer te leggen bij genomen beslissingen, zowel beslissingen van het parlement, als stedenbouwkundige vergunningen. Dat zou ik nog kunnen begrijpen als er geen adviezen zouden worden ingewonnen. Dan kan een verificatie achteraf goed zijn. Maar we kennen allemaal

ons vergunningentraject, we weten allemaal welke adviezen bij regularisatie worden ingewonnen, de processen-verbaal zitten heel duidelijk mee in het dossier. In dat geval getuigt het van niet meer dan efficiënt bestuur dat een genomen beslissing ook wordt uitgevoerd. De administratie moet dan niet proberen haar persoonlijke overtuiging en wil door te drukken. Ik juich het dan ook toe, minister, dat u het beroepenkader zult evalueren.

De voorzitter: De heer Nevens heeft het woord.

Bart Nevens (N-VA): Ik ken het dossier waarover mevrouw Van Volcem het heeft, niet, maar ik weet wel dat ruimtelijke ordening op drie pijlers rust: planning, vergunning en handhaving. Handhaving is echter geen doel op zich. Handhaving moet ervoor zorgen dat de vergunning wordt nageleefd. Gebeurt dat niet, dan moet er worden opgetreden. Dat is ook de kern van het nieuwe handhavingsprogramma dat we in de plenaire vergadering hebben goedgekeurd. We stellen nu vast dat de inspectie zich ook opwerpt als een soort controleur of beroepsinstantie voor het afleveren van vergunningen.

Dat zou betekenen dat de inspectie in de plaats treedt van de vergunningen-verlener. Dat kan volgens mij helemaal niet. Trouwens, artikel 1.4.3. van de VCRO belast de inspectie met handhaving, niet met vergunningverlening. Misschien toont dit wel aan dat er iets schort met de huidige vergunningsprocedure en de controle erop. Minister, bent u van oordeel dat hier een bevoegdheidsprobleem optreedt doordat de Inspectie RWO de rechtsgeldigheid van vergunningen aanvalt en ter discussie stelt?

Op gewestelijk niveau zijn het vergunningenbeleid en de handhaving gescheiden in twee autonome instanties. Kan het zijn dat hierin een deel van het probleem ligt dat mevrouw Van Volcem aankaart?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik kan zelf geen tuchtsancties opleggen, maar de leidend ambtenaar kan dat wel. We zullen dat, samen met de globale problematiek, nog eens aan bod laten komen op de stuurgroep.

Mijnheer Nevens, ik heb duidelijk geantwoord op uw vraag. Wanneer de leidend ambtenaar beslist om geen beroep in te stellen, moet de individuele gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur dit niet wél doen. Ik heb daar heel duidelijk op geantwoord: dat kan niet de bedoeling zijn.

Gaat men zijn boekje te buiten? Artikel 159 van de Grondwet is wat het is. Maar ik vind dat er intern een duidelijke hiërarchie is. Tegen de beslissing van de leidend ambtenaar moet niet worden ingegaan.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.